རིག་གཞུང་དཔེ་དམག་ཤིང་ཚིང་ཡུལ་ན།

པེ་ཅིན་མི་རིགས་དཔེ་སྐྲུན་ཁང་ནས།

文化标兵楊清元

(漢、藏文對照)

陈天笑、陈　杰 整理

*

四川民族出版社編譯出版

成都人民中路

四川省新華書店發行　　四川民族出版社印刷厂印刷

*

开本787×1092毫米 1/32 · 印張 1 1/4

1960年2月第一版　1960年2月第一次印刷

印数：1——500　定价：7分

統一書号：MR10140·32

718.5
7518

རིག་གཞུང་དཔེ་དམག་ཡིའང་ཆིང་ཡུའན།

ཁྲིན་འནཕྲི་ཞིའཚོ་དང་ཁྲིན་ཛིརི་ནས་ལེགས་སྒྲིག་བྱས།

☆

ཟི་ཁྲོན་མི་རིགས་དཔེ་སྐྲུན་ཁང་གིས་བསྒྲིགས་

བསྒྱུར་བྱས་ནས་དཔར་དུ་བསྐྲུན།

(སྟོད་ས་ཁྲིན་ཏུར་རིན་མིང་ཀྲུང་ལུའུ།)

དཔར་གྲངས་ 1—500   རིན་སྐར་ 7

253 148887
418
M
校对

文化标兵杨清元

大概是深夜一点了，我从夢中醒來，嘿，电灯还亮着。我欠身一看，又是他，拿着那本千巴万补的識字課本——这是三年前他参軍时發給的——細声細气的一股劲在讀。

窗外風雪在呼嘯，不时从窗縫里飄进來雪花，弄得火盆里的火也快要熄滅了。他好象沒有感覚到寒冷，两眼死死的盯着課本。

“楊清元，覚一个睡了，”我張开發乾的嘴唇，学他的土漢話喊到。

“呵！你醒了，是我驚醒的？”他轉身向着我抱歉的笑了笑，疲倦的眼睛里，顯出羞怯的神情。

“你这个全分区文化标兵本錢搞垮了，就会‘标’不起來囉。”

“我的身体是雪山上的石头，凍硬了的。你睡吧，我还有十几个‘俘虜’沒有教育好，等再进行一次个別談話后就睡。”他又笑了笑，便低着头，聚精会神的讀起來。

他这种刻苦学习的精神，深深地感动了我，使我再也不能入睡了，两眼呆呆的望着他那蠕动着的厚实嘴唇，腦海里浮現出他來宣教股的情景。

楊清元來宣教股快一个月了。他剛从連里來机关时，眞和大姑娘上轎差不多，心里又欢喜又害怕，他想：咱大字不識两馱的放牛娃，哪能坐机关？当个班長腦袋里裝的东西还不够用，还能搞宣教工作？但他認識到，这是党和上級对自己的培养和信任，心里又感激，又兴奋，于是暗暗的下了决心：一定要很快的提高文化水平。他眞是說了就做，說到做到。每天只

要有空，哪怕只有一分鐘，也要抓緊讀讀写写，特别是晚上，总要学习到深夜。我倆住在一起，他常向我說："我这还不滿高小的文化水平呀，还是在行軍作战中揀來的哩。"这可把我弄糊涂了，"文化还能揀？"这件事情就象一个謎一样，一直在我腦里轉。

想到这里，看他这股学习勁，不禁促使我要解开这个謎，于是翻身起來，披着衣服坐在床上，笑着問他道："楊清元，能把你揀文化的事情告訴我嗎？"他想了想，点头答应了。

"1956年我参軍，"他陷入了回憶。一張純朴而又帶着孩子气的面孔，睜大了眼睛，向着我很不好意思的笑了笑，就接着擺起來了。"当时我眞出了不少洋相。你知道我們藏民的生活习慣，糌粑是用手抓來吃，不洗臉，不刷牙。可一到部隊，吃的是大米飯，要用筷子挑，又要講衛生。我甚么都不会，眞虧得連隊干部和老同志捉着手教哩！你别笑，当时漢話我只懂得几句，可一句也說不來，行軍时傳口令，'后面跟上'，我也学着对后面的同志說后面跟上，这是啥意思呀，我一点也不明白。进入战斗了，連長叫'隱蔽'，我却到处跑；排長叫'准备射击，'我却东張西望，不知要干啥。"

說到这里，他噗哧一声笑了，又接着說道："这些事情多丢人；那时我很惱火，暗暗駡自己：这算战士嗎？筷子拿不來，說話懂不了，牦牛样样的。指导員象猜中了我的心事，拉着我的手說：'别着急，人又不是生來就什么都会的，慢慢学嘛。'連長也拍着我的肩膀說，'文化懂嗎？要当好战士，就得学点文化。'

"这一下，我就更感到学文化的重要了。一天，連里給每人發了本漢藏文对照的課本，指导員向大家講：'人民解放軍是劳动人民的子弟兵，参軍的时候，差不多都是窮小子，在旧社

此为试读，需要完整PDF请访问：www.ertongbook.com

会是沒有进学校讀書的福气的。就拿我來說吧，斗大的字認不到一挑。可是部隊就是大学校，只要自己努力，老粗就会变細的。’他又說：‘毛主席要求我們把軍隊建設成为一支現代化的革命軍隊，要求每个战士，都成为文武双全多才多藝的人。这就要人人都学文化。’

“最后，指导員还特別强調了藏族战士学文化的重要性，說高原將來要变成北京呀，拖拉机代替犏牛耕地呀，挤奶子用机器呀，晚上再不点松光，电灯通夜明，就象天上星星呀……还說我們現在是保衛高原的战士，將來就是建設高原的工人，而要学会使用这些机器，要使高原实現机械化和电气化，离开文化就不行。指导員这一說，可把我們大家說上天了，学文化的热情，象鍋里的开水一样，一下就上漲了。可是，当我翻开課本一看呀，漢字墨墨黑象些黑巴巴，藏文弯弯扭扭象山藤藤，只觉得眼前黑糊糊一片，多看一下，腦袋都發脹了。”

“你不是在家里讀了一年書嗎？”我記得他曾經向我說过，于是連忙問道。

“別提了，”他气呼呼的說：“那不是讀書，那是給老师当牛馬。”

他压抑住心中的怒火，向我講了他在学堂讀書的一段經歷：

“在國民党統治时期，苛捐雜稅不用提了，反动派为了長期統治和奴役藏族人民，便在各地办了学校，名义上是为了帮助我們發展文化，要藏族兒童受教育，实际上是为了毒害我們的思想，使我們受大漢族主义者的压迫而不敢反抗。老百姓連吃的都沒有，哪里有錢讓子弟讀書呢？凶惡的反动派便想了一个鬼把戲，把上学也变成一种差役，实行‘三丁抽一，五丁抽二’的办法，强迫各家派人去上学。違抗命令，不支学差的就罰

款罰粮。我們姊妹十个，当然逃不脫，因为出不起廿七批青稞，我在十一歲时便进了学堂。当时年幼無知，叫我上学，还挺欢喜哩，心想讀了書，長大了会少受些欺侮。哪知进了学堂，就象进了地獄呢！”楊清元沉痛地嘆了一口气，又說道：“老师是个烟鬼，每天只上兩小时課，根本不管你懂不懂，会不会，其余的时間，就叫我們給他种地干活。春天揀木耳，冬天砍柴；結冰下雪，也沒有火烤。这样繁重的劳动，加上經常挨餓，一个个学生都是面黃飢瘦，被折磨得不象人样子，又哪有精神來讀書呢！我們不願再进学堂，老师就象一支餓狼，跑到家里來擰起耳朵就走。看，我的耳朵上，不是还留下那个烟鬼的指甲印嗎。”說着，他把头偏过去，讓我看他的耳朵，那上面一道殷紅的血痕，是反动派压迫藏族人民的罪証啊！

“就这样，我白白的干了一年活，連个上下左右也認不得。”楊清元帶着滿腔的憤恨，結束了这段談話。

“解放后为啥不讀書呢？”我不禁追問了一句。

“阿爸不願意。他还用老眼光來看新問題嘛。”

“你自己呢？”

“我倒願意。当时，我看到村里的放牛娃，只讀了三四个月，就能写会算，我眞眼紅。后來听說解放軍部隊是个大学堂，人人学文化，”說到这里，他向我笑了笑，低声說：“那时我参軍就只是想讀讀書哩。”

說到参軍，他那种沉痛、悲憤的心情一下子就完全改变了，交織着無限兴奋和喜悅的感情，从他的神情中顯現出來。他激动得臉更紅了。

“可不是嗎，参軍沒三天，就發下課本。”他繼續說道。

“誰教呀？”

“大家教大家学嘛。”他笑着說。

他又嚴肅地說："指导員告訴我們，'解放軍里人人是先生，处处是課堂，多認一个字的同志就是少認一个字的教員'。我們就是这样展开文化学习的。

"本來連里布置学习漢文，藏文随我們自己挑选。看來藏文当然好学些，就是那30个字母翻过來倒过去。但我想呀还是漢文的用处大些，要学习新东西，学习科学技術，藏文就跟不上。但是，漢文又只有漢族同志才会，他們会教我嗎，我又有些捉摸不定。指导員知道了我的想法，便向我說：'解放軍是党領导的無產階級的隊伍，不分漢族藏族，都是親兄弟。哪个同志不願意教你呢？'他又說：'帮助藏族人民是漢族的义务，要藏族战士学漢文，是为了使藏族人民迅速掌握現代的文化科学知識，共同建設繁荣富强的社会主义祖國。'說罢，他叫我尽管去找連里干部和漢族同志，他們都会帮助我学习。

"指导員的話比白糖还甜，我听了心里充滿了甜滋滋的味道，顧慮頓时消除了。有一天，我到連部去，文書說：'楊清元，文化一个学么？我包教。'事务員說：'我这个高小生，可以当你的先生嗎？'看見漢族同志这么主动、热情，願意教我；于是我就下了决心，先学会漢文。"

窗外的風雪越來越大了，火盆的火苗越來越小了，他把火撥弄了一陣，喝了一口茶，又擺开了。

"开始困难頂多哩，慢慢的就习慣了，好比吃大米飯，开始吃不來，慢慢的越吃越好吃，越吃越想吃。

"最难的是咬不准字音。記得学大便的'便'我念成'面'了，念了一个多星期，才知道念錯了。連長教買賣的'賣'我听成'猫'了。后來連長写在地上問我怎样講，我說咬耗子的猫兒，惹得大家哈哈大笑。

"我想，这不成呀，讀不准音，会弄錯意思的，于是就加

劲練习讀音。有时为了讀准一个字的音，走路、睡覚都在念，就象喇嘛念'馬尼边边紅'一样。很多同志都笑我，以为我眞的在念經呢。

"字音慢慢念准了，但很多詞的意思又'哈母果'（不懂）。你想——"他兩眼看着我說，"我們祖祖代代就在这高原生活，穿的吃的都很簡單，有的人一輩子沒有翻过我們家鄉那座山。看到的，知道的太少了。解放前，我以为世界上就只有我們那个'雅江國'哩。（指雅江縣）他不好意思的笑起來了。

"当学'拖拉机'三个字时，教員說这是耕地的机器，一台拖拉机頂两三百个犏牛。'好家伙！'当时我想：一台拖拉机最小也有半个山大，头上也会有两个角象犏牛一样用來拉犂，不知牠吃不吃草，喝不喝水……你看我想得多可笑，結果看到圖形才知是那个样兒。比一头犏牛大不了好多。

"嘿！从此我倒找到个竅門，專門看画报，圖片，慢慢的我的腦壳里就裝了很多东西，領会詞彙就容易了。

"光認得，懂得，但記不住呀，这又是一个困难。当时部隊修建营房，每天忙得連小便的时間都成問題，早上学的字，下午就开了小差忘掉了。同志們告訴我，写得起就記得住，于是我就学写字。初次拿起筆，哎呀，眞比步槍还重，也不知道从哪里开头，就拿写'十'字來說吧，你猜我怎么写？"他从口袋里摸出鋼筆写給我看，看着他先写一竪，从下往上写，然后写一横，从右往左划，我不由得笑起來。

"嘿嘿，你看这比牦牛还丑，可是当时我还写得滿头大汗哩。

"的确，漢字难学，一个字一个样，写一个字就象修一座桥，东横西竪的，角角叉叉的，若不按筆划写，写起來既費力又难看。"

“你是怎样突破这一关的？”

“很簡單，我是‘大地当紙，樹枝作筆，爭分爭秒学写字’，”他說起順口溜來了。这两句話生动的概括了当时高原部隊学习文化的情景。就拿楊清元的連隊來說吧，三年來都在行軍作战，跑遍了康南康北，走的路加起來和長征的路程差不多。高原上的每座雪山和每条冰河，几乎都有他們的脚印。那些日子眞是人不歇脚，馬不停蹄，在森林里露营，在雪坑里睡覚。部隊到的地方，也就是人第一次去到那里，第一次走出了路。因此，运輸不方便，部隊經常吃不上粮食，有錢也買不到东西。要找到学文化用的紙、筆、墨就更困难了。

“当时的困难，就象高原上的大山，爬过了一个，眼前又是一个。剛讀得准字音，分得清筆划后，可是沒有时間，沒有紙和筆。”他两手向我一攤。“‘想办法嘛’指导員鼓励我說。想啥子办法呢？想呀想呀，我不覚想起喇嘛們写字是用竹千削成筆的，墨是鍋烟子和酒做的。于是我也这样干，把鍋烟子合上水，削根樹枝枝，嘿，还滿好写。写呀写呀，紙沒有了，于是便到处揀紙，事务处包挂面的紙、罐头紙很多，我揀來釘了两个本本。别人丢了的紙烟盒，我也揀起來把灰塵拍乾淨，写几个字。在海子山搜山时，樺樹皮成了我的好朋友，光溜溜的，一点也不挂筆。

“你說时間嗎，我來了个偷天換日，别人休息，我就看書；吃飯时菜沒有端來，我就用筷子在地下写；晚上睡在床上，有时用手在身上划，心里默念着，想不起了便用手电筒照着書本看一遍。晚上站崗回來也是个好机会，可以抓緊学几分鐘；若是最后第二班崗，我干脆就不睡了。

“說到行軍打仗困难就更多了。一天跑到晚，風雪雨露随身边，又累又餓，瞌睡常在眼皮底下轉。有时涉水过河，水齐

腰部，有时遇上暴雨襲击，渾身湿透了，身上的东西变成一塊又冷又硬的大石头压得人喘不过气來，很想把課本、本子甩了，但又想，好歹学了几百个字，丢了多可惜！特别想起那次开連务会，連長要各班彙报班里的情况，别班班長掏出筆記本，嘩嘩的說开了。我呀，平时写不來，这时想不起，結結巴巴的說了半天还說不清楚，連長親切的对我說：'九班長，要会写才行呀，'說得我的臉一陣紅一陣白。因此，每当疲劳的时候，瞌睡向我进攻，自己又要想退却时，一想到这些，勁又冒出來了。

"就拿1957年过冬傻山來說吧。山好高呀，5500多公尺，山脚下的雪就掩过膝盖，山腰的雪更掩过胸膛。簡直是一个大'雪海'。部隊走了老半天，还在山坡上爬，很多人走不动了，休息时不少人便躺在雪上睡了。我一看滿山滿地一片白，这是買不到的大白紙呀，于是便刨开雪……。"

"干啥？"我不解的問道。

"找樹枝嘛。我刨了足足两尺半深，才找到一根小樹椏枝，折了一節，在雪上写字，嘿，写的字好漂亮，还閃閃發光哩。

"晚上更有意思，我們駐在半山坡，火把雪燒化了，雪水到处流，弄得人睡不能睡，坐不能坐，只好互相背靠背的蹲着或站着。大家都凍得睡不着，可是兩个眼皮光打架，干脆掏出課本圍着火堆学习，那晚上还学会了20來个字。

"你們常說文化是精神粮食，照我說，它就是能飽肚子。"

"眞的嗎？"我半信半疑的望着他。

"那年我們在昌台，雪下了七天七夜，馬無草料人断粮，一匹牲口把我們駐房的柱子啃了大半边。人的肚子餓得咕咕

此为试读，需要完整PDF请访问：www.ertongbook.com

吁，我們还是坚持学习，一个人念，大家写，念呀写呀，肚子就沒有‘鬧意見’了。”

“哎呀，我的肚子餓了，你快給我点精神粮食吧。”我忍不住給他开开玩笑。

“拿去吃。”他順手遞給我一个本子，我一看是他的日記本，忙翻开，“喲，还坚持記日記呢！”他慌了，忙搶过去，“乱写的，揀來的字不正規。”

“揀來的？”我又糊涂了，瞪着眼睛望着他。

“是这样的，”他忙解釋。“当时三个人發一本書，沒多久就学完了。可是学习的勁头大了，于是到处找書讀，看到地上有廢报紙、破雜志，我揀起來，好学的，清楚的就留下当課本。駐在老鄉家，我看到宣傳民改的标語，便照着抄下來問別人。就这样东抄一句，西揀一張，两年來学会了二千八百多个字。”

这时，我的感情随着他的談話起了变化，看着这个濃眉毛厚嘴唇，黑紅的臉膛，平时寡言少語的楊清元，不覺由喜欢他变成敬爱他了，好奇心促使我要他回答怎样練习写作的。

“写作更惱火，就說写第一封家信，当时只会三四百字，剛写了第一句，第二句就不知怎样說了；把話想好了，可字又写不起，写了半天才写三五句。有的字写了一半，有的字只好是空起。我跑到連部找指导員，他很高兴，要我大胆写，并說学文化就是为了用。在指导員的鼓励和帮助下，終于写出了第一封信。自己那陣子的高兴，可眞沒法說出來！为了練习写作，从此，我便开始了学記日記……。”

“你眞了不起，是我就做不到，”我激动的拉着他的手。

他搖了搖头，低声回答我說：

“不，这不是靠我个人的努力，这是党的培养和同志們的

帮助。”

时間不知不觉的在我們談話中，悄悄地溜走了，夜深了，电灯射出了銀白色的光亮，窗外的風雪仍一股勁的呼嘯，楊清元忽然看到我的手表。

“呵呀，已經三点了。一囉嗦就是几个鐘头，快睡吧。”

“还早，再擺一擺。”我滿有兴趣的，还想繼續談下去。

“报告教員同志，完了。”他驀地站起來向我立正敬了个礼。

我忍不住笑了，用勁的在他肩上揍了一拳头。

我迷胡了一会醒來，屋里仍然一片灯光，呵，还是他，不知又伏在桌上写什么。

“楊清元，为啥还不睡。”我裝着生气的口吻，大声喊道。

“别吼，我把学习初中的指标訂好了就睡。”

我出神地望着这个寬大粗壯的背影，望着望着楊清元忽然長高大了。我仿佛看見他右手拿着閃閃發亮的自动槍，左手高举着馬列主义理論的書籍，昂首闊步，向着科学的頂峯奔去……。

（陈天笑、陈杰整理）

རིག་གཞུང་དཔེ་དམག་ཤིའང་ཆིང་ཡུའན།

ཧྲ་ལམ་མཚོན་ཕྱེད་ཆུ་ཚོད་དང་པོ་ལ། ངའི་སྨི་ལམ་ནང་ནས་གཉིད་སད་བྱུང་། ཧེ། སློག་ཞུན་ད་དུང་གསལ་མོ་འདུག ངས་ཕར་བལྟ་དུས་ཡང་ཁོ་རེད། ལྷན་པ་མང་པོ་བརྒྱབ་ཡོད་པའི་ཡིག་ཊོས་ཤེས་པའི་སློབ་དེབ་གཅིག་འཁྱེར་ནས——འདི་ནི་ལོ་གསུམ་སྔོན་ཁོ་དམག་ལ་ཞུགས་དུས་སྤྲེར་བ་རེད——སྐད་ཆུང་ངུ་སྒོ་ནས་ཤུགས་སྒྲིམ་སྟེ་ཀློག་བཞིན་འདུག

སྐར་ཁུང་ཕྱི་རོལ་ཁ་ཆུང་གི་ཟླ་འོད། སྐབས་སྐབས་ལ་སྐར་ཁུང་གི་གསེབ་ནས་ཁ་བ་འཛུལ་ཡོང་སྟེ། མི་ཕྱོར་ནང་གི་མེ་མགྱོགས་པར་འདས་གྲབ་འདུག ཁོས་ད་དུང་ཁྲགས་ཞིག་ཡོད་པ་མི་སྣང་། མིག་གཉིས་མ་གཡེང་བས་སློབ་དེབ་ལ་བལྟ་འདུག

"ཤིའང་ཆིང་ཡུའན་ཟབ་ཡི་གོ་རྒྱུལ་ལེའབ།" ངས་མཆུ་ཏོ་སྐམ་པོ་གདངས་ནས། ཁོའི་རྒྱ་སྐད་བརྒྱབ་ལུགས་བྲུས་ནས་ཟེར་བ་ཡིན།

“ཨེ། ཁྱེད་གཉིད་སད་པས། ངས་ཁྱེད་ཀྱི་གཉིད་བསྐྲོགས་པ་ཨེ་རེད།” ཁོས་ང་ལ་བལྟས་ཏེ་སེམས་མ་བདེ་དང་ནས་བཀག་ཙམ་བྱེད་པ། ཐང་ཆད་པའི་མིག་ནང་འཚེར་སྣང་གི་རྣམ་འགྱུར་ཤར་བ།

“ཁྱེད་ཧྲིང་རྒྱ་ཡོངས་ཀྱི་རིག་གཞུང་དཔེ་དམག་གི་གཟུགས་པོ་ཉམས་གུད་དུ་གྱུར་ན། དཔེ་དམག་རེད་ག་ནས་ཐུབ།”

“ངའི་གཟུགས་པོ་ནི་གངས་རིའི་རྡོ་དང་འདྲ། ཁྲུགས་ནས་སྲ་མཁྲེགས་སུ་གྱུར་ཡོད། ཁྱེད་ཉོལ་ཅིག ངས་ད་དུང་གསོན་བཟུང་བྱེད་པ་བཅུ་ལྷག་ཙམ་ལ་བསླབ་བྱ་བརྒྱབ་མ་ཚར། ཡང་རེ་རེ་བཞིན་ཁ་བརྡ་ལན་གཅིག་བཟློས་ནས་ད་གཟྲོད་ཉལ་ཡོང་།” ཁོ་ཡང་བཀག་ཞོར་ཏེ། མགོ་སྒྱུར་ནས་སེམས་མ་གཡེང་བར་བྱས་ཏེ་དཔེ་ཆ་འདོན་སོང་།

ཁོས་སློབ་སྦྱོང་ལ་ཧུར་བརྩོན་བྱེད་པའི་སྙིང་སྟོབས་ཀྱིས། ང་ལའང་གཡོ་འགུལ་ཟབ་མོ་ཐེབས་ནས་ཉལ་ཐུབ་མ་སོང་། མིག་གཉིས་ཧྲིག་ཧྲིག་སྒྲོ་ནས་ཁོའི་མཆུ་ཁྲོ་མཐུག་པོ་འགུལ་སར་བལྟས་ནས། ཀླད་པའི་ནང་ཁོ་རང་ཤུའན་ཅིའུ་ཀུའུ་ལས་ཁྲངས་སུ་ཡོང་བའི་གནས་ཚུལ་འཆར་གྱི་ཡོད།

ཡིའང་ཆིང་ཨུའན་ཤུའན་ཅིའུ་ཀུའུ་ལ་ཡོང་ནས་ཏ་ལམ་

ཟླ་གཅིག་སོང་གྲབ་འདུག ཁོ་ཡིའན་ནས་ལས་ཁྲངས་སུ་ཡོང་དུས། བུ་མོ་ཆེན་པོ་བག་མ་བསུ་སའི་ཡིབས་བྱམས་འདུག་པ་ལྟར་སེམས་ནང་དགའ་སྐྲག་གཉིས་ཀ་ཡོད། ཁོས་"ཡི་གི་མང་པོ་མི་ཤེས་པའི་བུད་མེ་དེ་ལས་ཁྲངས་ནང་ཅི་འདྲ་འདུག་དགོས་རེད། མ་ཟད་པན་ཀྲང་བྱེད་ན་ལྟད་པའི་ནང་ཡོད་རྒྱུ་དེས་ད་དྭང་མི་ལྷང་། དྲིལ་བསྒྲགས་སློབ་གསོ་ལས་ཀ་ག་ནས་བཟོ་ཐུབ་ཡོང་། འོན་ཀྱང་ཁོས་འདི་ནི་ཏང་དང་གོང་རིམ་གྱིས་རང་ལ་གསོ་སྐྱོང་དང་ཡིད་ཆེས་བ་ཡིན་པར་ཤེས་ནས། སེམས་ནང་བཀའ་དྲིན་ཆེ་བསམ་པ་དང་དགའ་སྤྲོ་ཚད་མེད་བྱུང་། དེ་ནས་ཀློག་ཏུ་སེམས་ཐག་བཅད་དེ། ངེས་པར་ཧ་ཅང་མགྱོགས་པར་རིག་གཞུང་ཆུ་ཚད་ཡར་མཐོ་བཏང་དགོས" སྙམ། ཁོའི་ཁ་ནས་བཤད་ཚར་ན་བཟོ་ཐུབ་པ་བྱེད་དགོས། ཉིན་རྟག་དལ་མ་ཡོད་སྐབས། ཆུ་ཚོད་སྐར་གཅིག་ཙམ་དལ་མ་ཡོད་ན་ཀློག་བྲིས་ངེས་པར་བྱེད་ཀྱི་ཡོད། ལྷག་པར་དུ་མཚན་མོར་སློབ་སྦྱོང་མཚན་ཁྲིད་ཙམ་བྱས་པར་རེད། ང་གཉིས་མཉམ་དུ་བསྡད་ཡོད། ཁོས་རྟག་པར་ང་ལ་"ང་ད་ལྟ་ཀའོ་ཞིའའོ་རིག་གཞུང་ཆུ་ཚད་མེད། ད་དུང་དམག་ལ་འགྲོ་དུས་རྙེད་པའི་རིག་གཞུང་ཡིན" ཟེར། སྐད་ཆ་དེའི་ང་མགོ་འཁྲུལ་བཅུག་སོང་།

“རིག་གཞུང་རྙིང་རྒྱུ་ཡོད་པར་ཡིན་ནམ་”དོན་དག་འདི་གོ་··
དཀའ་བའི་དོན་ཞིག་ཡིན། ངའི་སྐད་པ་ནང་ཡུན་རིང་འཁོར་བ།

འདི་ཡར་དྲན་དུས། ཁོའི་སློབ་སྦྱོང་ལ་ཧུར་བརྩོན་བྱེད་པའི་ངར་ཤུགས་མཐོང་ནས། ངས་གོ་དཀའ་བའི་དོན་དེ་གོ་རྟོགས་བྱུང་སོང་། དེ་ནས་ཡར་ལངས་ཏེ། གོས་རྒྱབ་གྱོན་བྱས་ནས་ཉལ་ཁྲི་ཐོག་བསྡད། བགད་མོར་དེས་ཁོ་ལ་“ཡིའང་ཆིང་ཡུའན་ཁྱེད་ཀྱིས་རིག་གཞུང་རྙིང་པའི་གནས་ཚུལ་ང་ལ····བཤད་རོགས་ཨེ་བཟོ་ཟེར། ཁོས་བསམ་བློ་བཏང་ནས་མགོ་སྒྲུར་ཙམ་བྱས་ཏེ་ཁས་ལེན་སོང་།

“1956 ལོར་ང་དམག་མི་བྱས་པ་ཡིན།” ཁོས་རྗེས་དྲན་བྱུང་ནས། བདེན་པ་དང་བུ་ཕྲུག་གི་བྱ་སྤྱོད་ཡོད་པའི་ངོ་གདོང་ཐོག མིག་ཆེན་པོ་བཀྲད་དེ་ཤིན་ཏུ་ངོ་ཚ་བའི་རྣམ་འགྱུར་སྟོན་ནས། ང་ལ་བལྟས་ཏེ་བགད་མོར་ནས་ཁ་བརྡ་བཟོ་བ།

“དེ་དུས་ངའི་བསྟན་བཤིག་བྱེད་པ་ཡིན། ཁྱེད་ཀྱིས་ང་ཚོའི་བོད་ཀྱི་འཚོ་བའི་གོམས་བཤིས་ཤེས་པ། རྩམ་པ་ནི་ལག་པའི་རྡེ་དགོས། ངོ་དང་ཁ་ནི་མི་ཁྲུས། དམག་མི་ནང་སླེབས་རྗེས་ཟ་རྒྱུ་ནི་འབྲས་རེད། ཟ་ཕྲུར་སྤྱོད་པ་དང་གཙང་སྦྲ་བཟོ་དགོས། ངས་གང་ཡང་མི་ཤེས། ཤིའན་དུའི་ལས་བྱེད་པ་

此为试读，需要完整PDF请访问：www.ertongbook